

VOORGEVEL VAN HET LANDHUIS
„TALLGÅRDEN” TE HILVERSUM;
DOOR J. W. HANRATH GEBOUWD IN 1909.

J. W. HANRATH, DOOR IR. JOH. G. ROBBERS.

Het zal een jaar of 13, 14 geleden zijn dat ik met een Delftsch studiegenoot een architectuurtentoonstelling in de Haagsche Kunstkring bezocht en wij beiden sterk getroffen werden door het artistieke cachet van de gekleurde gevelteekeningen voor eenige landhuizen, getrouwe projectietekeningen, doch door de verre van conventioneele wijze van opwerking, het gevoelige teekenwerk en de gelukkig gekozen kleuren dadelijk opvallend. Wat de ontwerper in werkelijkheid wenschte te bereiken, had hij hier duidelijk en overtuigend op het papier gebracht: zóó, en niet anders, zou het huis er uitzien. Een perspectief-teekening had het niet beter, wel veel minder goed kunnen doen; zoo'n tekening wordt te veel een prentje, dat, hoe sober ook van behandeling, door een dikwijls (al of niet expresselijk) verkeerd gekozen oogpunt de zaak flatteert of althans anders voorstelt dan ze in werkelijkheid gezien zal worden.

Waar hadden wij zulk teekenwerk meer gezien? Toonden de knappe aquarellen van Edwin Lutyens hiermede overeenkomst? Ja, daar moesten wij aan gedacht hebben, maar dit hier was toch heel wat anders, dit bleef bouwkundige tekening en was zelfs van een nauwgezetheid, die bijna de laagverdeeling in de baksteengevels gaf. En niettemin was er geen kwestie van

doorheid, integendeel, een groote mate van charme ging van deze teekeningen en.... van de ontwerpen voor deze landhuizen uit. Was het laatste niet het geval geweest, we zouden niet zoo gretig naar den naam van den teekenaar-ontwerper gezocht hebben, — in een hoekje vonden we de handteekening van J. W. Hanrath, ons toen nog onbekend.

J. W. HANRATH.

Zijn hier tentoongesteld werk droeg tweërlei karakter: er was werk in den Hollandschen Barokstijl en er was zeer modern werk, verwant aan het beste van den modernen Engelschen landhuisbouw (Lutyens, Spooner, Stokes) zoowel als aan het beste van den Hollandschen boerderijbouw.

De groote verdienste van eerstgenoemd werk lag in het feit dat hier geen sprake was van een póging tot een historischestijl-namaak van iemand, die dezen stijl niet doorvoelde, — hetgeen steeds op mislukking uitloopt —, maar van een volkomen trouwdheid met dien stijl, waarin de kunstenaar zich geheel ingeleefd bleek te hebben.

Het was echter vooral het andersoortige werk, dat naar de kennismaking met de uitgevoerde werken van dezen bouwmeester deed verlangen, daar uit dát werk een „nieuw geluid” klonk.

Nu in den loop der jaren gebleken is dat Hanrath beide richtingen is blijven volgen en in de eene veel schoons en in